

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

Inauguració de la Jornada «Justícia i societat: a la recerca del diàleg perdut»

Palau del Parlament, 28 de novembre de 2011

La presidenta

Senyores i senyors, amigues i amics, em plau inaugurar aquesta Jornada organitzada pel Grup Set sota el títol, ben suggestiu, de Justícia i Societat: a la recerca del diàleg perdut.

Més enllà de les afinitats professionals i personals –com alguns i algunes de vostès, sóc jurista i m’apassiona el món del dret i de la justícia–, com a presidenta del Parlament de Catalunya vull destacar, i agrair alhora, el gran nivell de la jornada, que està a l’altura de la importància de la qüestió que se suscita.

L’encert en la concepció i en el disseny de la proposta que avui ens convoca en aquest auditori, encert que s’ha vist justament recompensat amb un èxit evident de convocatòria, em fa valorar, com cal, les gestions fetes per la Fundació Grup Set, entitat jurídica que, des de la societat civil, brinda espais i fòrums com aquest per a pensar i repensar la societat on vivim i on desitjaríem fer-ho. Moltes felicitats, a les persones que componen la Fundació Grup Set; a l’inici, com deia Adela Subirana, eren set, ara ja en són vint-i-una, i molt especialment a la seva presidenta, l’amiga Adela Subirana, que amb la seva perseverança, la seva voluntat i el seu apassionament ha aconseguit organitzar una jornada que espero i desitjo ens doni respostes, ens creï interrogants per millorar o retrobar el diàleg perdut, i sapiguem, entre tots i totes, superar els dèficits de credibilitat, el qüestionament constant de la institució de la justícia, així com l’opinió negativa i de desconfiança creixent.

En tot cas, pertoca confiar que l’auditori del Palau del Parlament –que és casa de tots, perquè és la seu de la institució que representa democràticament el poble de Catalunya, un poble hospitalari, un poble que estima la convivència– sigui un àmbit molt adequat per a l’intercanvi d’opinions, de pensaments i de propostes pel que fa a l’anàlisi serè d’un tema que, com la justícia, requereix superar o traspasar el mur que sovint la distància de la societat.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Permetin-me, ara, unes paraules de benvinguda al Palau del Parlament, que té un innegable valor simbòlic, en reflectir, pels seus diversos usos que ha tingut, la història col·lectiva dels darrers tres segles de Catalunya.

Aquest Palau va ser construït sobre les runes d'un polvorí, d'una ciutadella que el monarca Felip V va voler construir a partir de 1714, com a instrument de repressió pels catalans. Més tard, al cap d'un segle i mig, va ser un projecte per a construir un Palau Reial; va ser inacabat i mai va ser utilitzat com a Palau Reial. El 1888, l'alcalde de Barcelona d'aleshores li va donar l'ús de Museu Municipal de la Ciutat, i el 1932 va ser, per primer cop, seu del Parlament de Catalunya, durant set anys. Perdudes de nou les nostres llibertats, va ser tancat i obert de nou també com a Museu municipal, fins l'any 1980, que en les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, va ser ja destinat com a Parlament de Catalunya fins avui.

Fa gairebé un any iniciàvem la novena legislatura del Parlament de Catalunya, des de la seva recuperació l'any 1980, però no podem deixar de destacar que la trajectòria institucional de Catalunya ve de molt lluny, i vol anar molt més lluny encara.

El poble de Catalunya ha mantingut al llarg dels segles una vocació constant d'autogovern, encarnada en institucions pròpies com la Generalitat, creada a les Corts de Cervera de 1359. Des del punt de vista parlamentari, i més enllà dels primers precedents del segle XI –les Assembles de pau i treva i la Cort Comtal–, podem remuntar-nos al segle XIII, i concretament a les Corts de Barcelona del 1283, moment en el qual, mitjançant la constitució «Volem, estatuïm», es va establir el sistema de sobirania pactada característic del dret constitucional català medieval i modern.

En aquest mateix auditori, a finals del mes d'octubre, celebràvem l'aniversari quarantè del discurs de Pau Casals davant les Nacions Unides, en el qual, en ple règim franquista, 1971, l'eminent músic i patriota català vinculava Catalunya amb el parlamentarisme i la recerca de la pau.

I això comporta que no haguem de descuidar la justícia, perquè no pot concebre's la pau en una societat o en un entorn on no regni la justícia, on no es treballi per fer realitat l'anhel de viure i conïure d'una manera justa, i on, en definitiva, no es practiquin i difonguin els valors fermes i fecunds de ciutadania, de llibertat i de justícia.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Però, tornem de nou a la Jornada que ens aplega avui en seu parlamentària, i permetin-me que destaquï com a criteri que hauria de guiar qualsevol aproximació a aquesta qüestió, la voluntat de reivindicar el pes central de la justícia en tota societat democràtica, amb el benentès que la realització de la justícia no és una quimera a la qual s'hagi de recórrer retòricament, sinó que es tracta d'un ideal que ha d'inspirar l'actuació de tothom, i no només dels poders públics: ningú no se'n pot desentendre.

Des de Catalunya sempre hem defensat, tant des del govern de la Generalitat, com des del Parlament, la voluntat reiterada de més quotes d'autogovern, també en matèria de justícia. Així ho vàrem reivindicar durant els anys 80, vàrem assumir les competències que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979 ens va permetre i ho hem seguit fent després de la reforma del 2006. Sempre hem treballat per una Administració de Justícia àgil, moderna i accessible i aquest ha estat durant anys el nostre repte. Hem treballat per corregir els seus problemes estructurals, funcionals i organitzatius i hem reclamat sempre un Pacte per la Justícia, que tingués en compte l'estat de les autonomies.

Però el cert és que, malgrat tots els recursos esmerçats, malgrat tot el capital humà consagrat a l'àmbit de la justícia, durant els darrers trenta anys, els baròmetres socials continuen mostrant la pobra imatge que aquesta té per a una bona part de la població a casa nostra. En una enquesta recent, el 78% dels espanyols creuen que la justícia és lenta, cara i decebedora. I que l'Administració de Justícia és una de les institucions que gaudeix de menys prestigi entre els ciutadans, els quals, en general, tenen una opinió negativa i una desconfiança preocupant.

No és cedir a l'exageració afirmar que l'estat de dret té aquí una de les seves assignatures pendents més doloroses, i que fa massa anys que l'arrossega.

Jo recordo que el primer ministre o un dels primers ministres de la democràcia, Fernández Ordóñez, en una de les seves primeres compareixences, l'any 1981, deia això mateix, parlava d'un Pla per la justícia. Jo crec que cada cinc anys o cada vuit el Consell General del Poder Judicial, i aquí veig un dels seus membres, em planteja un Llibre blanc o un Pla per la justícia. Jo espero que algun dia aquest Pla sigui una realitat. Perquè plans n'hem tingut molts, n'hem fet molts, i molts ens els hem cregut. I hem cregut que això podria ser possible. Jo espero, no desitjo..., sí desitjo, no espero que la Jornada d'avui ens porti el Pla definitiu, però sí ajudi. Ajudi a desfermar, d'alguna manera, aquells interrogants que té i que hem tingut sempre a

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

l'entorn de la justícia, i ens permetin parlar clarament d'aquelles llums i aquelles ombres que en el títol d'aquestes jornades hi és.

Podrem redreçar el rumb? És convenient reprendre el diàleg perdut entre la justícia i la nostra societat? I si mai ha existit amb prou nitidesa i rellevància, perfeccionar-lo, evitant els elements que sovint distorsionen l'administració de la justícia i, sobretot, com és percebuda?

En aquest sentit, podem predicar la necessitat d'un pacte social per una justícia renovada, relançada, depurada de totes aquelles imperfeccions que minven el seu paper cabdal en tota societat democràtica. Cal el concurs de tothom per afavorir una Justícia de grans principis, però sobretot que toqui realitat, una justícia propera, a peu de carrer, al bell mig del debat social, però que pugui defugir els focus, les pugnes sectàries i el soroll mediàtic.

Si de debò creiem en l'estat de dret i en la configuració democràtica avançada de la nostra societat, l'Administració de Justícia, que no podem entendre més que com servei públic, ha de guanyar-se dia rere dia la seva legitimitat, desplegant tot allò que la societat espera i reclama.

En aquest sentit, i des de la constatació que és una peça fonamental de l'engranatge social, una Jornada com la de avui, que pretén encetar un debat i un diàleg a l'entorn de les llums i les ombres de la justícia d'ahir i d'avui, així com si es considera que una justícia propera i accessible és o no una utopia, el que segur ens depararà és un espai obert a la paraula que en definitiva és el que representa, qui vol presentar aquest Parlament.

Finalment, permetin-me que acabi amb una afirmació d'Albert Camus, que deia així: «Si l'ésser humà fracassa en conciliar la justícia i la llibertat, fracassa en tot».

Amb aquestes paraules, declaro inaugurada la Jornada Justícia i Societat: a la recerca del diàleg perdut.

Moltes gràcies.